

[Socialministeren.]

blevet klar over, at det vil være nødvendigt eller i hvert Fald rimeligt ogsaa i denne Vinter at træffe Foranstaltninger over for de arbejdsløse i Lighed med dem, vi tidligere har kendt, dog knyttet til Arbejdsløshedskasserne, til Socialreformens hele Opbygning. Det foreslaas derfor i § 1 i Kapitel V, at man i Tiden fra 10. December 1933 til 30. April 1934 til de Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, der har opbrugt deres Fortsættelseshjælp, kan yde Hjælp fra Arbejdsløshedskasserne i højst 90 Dage.

§ 2 tillader ligeledes at yde Hjælp til Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, men til den Gruppe af disse, der enten er faldet for den saakaldte Maksimumsbestemmelse, eller som ikke har opfyldt 10 Maaneders Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 15, eller som endelig ikke har været Medlemmer i hele Karensaaret, dog kun for saa vidt de har været indmeldt i Arbejdsløshedskasserne inden 15. Juli 1933. § 2 tillader at yde disse forskellige Medlemmer en Hjælp fra Arbejdsløshedskassen, uanset at de altsaa ikke var berettigede dertil efter Vedtægterne, i højst 90 Dage. Endvidere bestemmes det saa i § 3, at Socialministeren er bemyndiget til at forlænge Dageantallet for Hjælpen i Henhold til §§ 1 og 2 i indtil 18 Dage under nærmere angivne Betingelser, der særlig tager Sigte paa, i hvilken Grad Faget er kriseram. Den Hjælp, det herefter vil dreje sig om, forøges med 1,4 Mill. Kr. efter § 5, der tilsigter at hjælpe Medlemmerne af de 6 Kasser, der forud for 1. Oktober havde Krisekasser i Funktion. I alt kan man regne med, at Udgifterne efter disses Bestemmelser vil andrage mellem 16 og 17 Mill. Kr., hvoraf de 15 Millioner vedrører §§ 1, 2 og 5, medens Resten, 1,25 Millioner eller saadan noget lignende, gælder Hjælpen efter § 3, altsaa den forlængede Hjælp, som Socialministeren under visse Omstændigheder er bemyndiget til at sætte i Kraft. Af dette Beløb skulde efter § 4 Landets Kommuner refundere Staten en Trediedel.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om Bestemmelserne i Kapitel VI, der drejer sig om Fordeling af Oksekød til trængende Personer samt Hjælp til Indkøb af Margarine. Med Hensyn til Fordelingen af Oksekød er der her indtil Udgangen af Oktober 1934 stillet et Beløb af 4 Mill. Kr. til Raadighed, hvoraf de 2 Millioner afholdes af de Afgiftsbeløb, der opkræves i Henhold til Kornordningen, de 2 Mill. Kr. af Afgifterne i Henhold til Smør- og Margarineordningen. Disse 4 Mill. Kr. fordeles mellem

Kommunerne efter de hidtil for Fordelingen af Penge til Oksekød gældende Regler, altsaa efter en vis Procent af Kommunernes Udgifter til de kommunale Hjælpekasser i Regnskabsaaret 1932—33. Det var tidligere 10 pCt. Forhøjelsen fra 2 til 4 Millioner tillader at sætte Procenten op til 20. § 2 indeholder dernæst de tilsvarende Bestemmelser med Hensyn til Margarineordningen, hvorefter der stilles et Beløb af 5 Mill. Kr. til Raadighed for Socialministeren til Hjælp til trængende Personers Indkøb af Margarine i det samme Tidsrum, altsaa indtil Udgangen af Oktober 1934. Men her foreslaas, at kun de 4,5 Mill. Kr. fordeles efter Hjælpekasseudgifterne, hvilket svarer til 22 pCt. af disse Udgifter, medens Resten, 0,5 Mill. Kr., stilles til Raadighed for Socialministeren til Fordeling blandt de Kommuner, for hvis Vedkommende Anvendelsen af den i Stykke 2 anførte Fordelingsregel — det vil altsaa sige Fordelingen efter Hjælpekasseudgifter — ikke kan antages at medføre den tilsigtede Refusion.

Maa jeg om denne Bestemmelse gøre et Par Bemærkninger. Man kunde indvende og har ogsaa fra visse Sider indvendt, at det i og for sig er urimeligt at stille de Kommuner bedre, som muligvis ikke har anvendt Hjælpekasserne i den Udstrækning, som den tidligere Lovgivning i og for sig forudsatte. Maa jeg over for denne Indvending sige, at den ikke er berettiget. Tager vi f. Eks. Sønderjylland, maa man erindre, at Sønderjylland har levet en forholdsvis kort Aarrække under den danske Sociallovgivning, og at Forholdene i det hele har været saa vanskelige dernede, at Kommunerne ikke var naaet op paa Udnyttelsen af de forskellige Sociallove i tilsvarende Udstrækning, som man var i det øvrige Land. Det vilde altsaa gaa ud over de sønderjyske Kommuner, de sønderjyske trængende, hvis man alene holdt sig til Hjælpekasseudgifterne som Grundlag. Men dernæst er der en Række andre Kommuner, hvis Hjælpekasseudgifter har været mindre; uden at man af den Grund kan sige, at Antallet af trængende eller daarligt stillede i Kommunen forholdsmæssigt set har været mindre. Det skyldes, at man har udnyttet Kriselovgivningen af 1932 paa noget forskellig Maade, idet man nogle Steder i højere Grad end andre har anvendt Bestemmelserne om at kræve Arbejde i Stedet for at give Understøttelse. Det kan ogsaa skyldes, at der i visse Kommuner efter dens Befolknings Karakter vel er mange, som for saa vidt er daarligt stillede og derfor har Brug for Hjælpen i Henhold til denne Lov, men alligevel ikke har faaet offentlig Hjælp